

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: Mgr. L.H., zastoupeného: Mgr. Jan Blažek, advokát, Riegrova 223/20, Plzeň, proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení
 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2015 č.j. DSH/15448/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 22.10.2014, č.j. MMP/225303/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v **žalobě** namítal, že úřední záznam nelze považovat za důkaz, avšak správními orgány dle obsahu odůvodnění rozhodnutí byl úřední záznam jako důkaz použit, když je opakovaně uváděno, že stav věci byl zjištěn také úředním záznamem. Žalobce namítal také, že úřední záznam nebyl jako důkaz řádně proveden, a přesto byl hodnocen v neprospěch žalobce. Podle žalobce nelze toto zhojit tvrzením v odůvodnění, že úřední záznam nebude za důkaz považován, že jím byla ověřena jen věrohodnost výpovědi svědka. Faktické hodnocení

úředního záznamu jako důkazu má podle žalobce za následek nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí.

Úředním záznamem byla žalovaným prokazována a potvrzována věrohodnost výpovědi svědka B. Mezi výpovědí svědka a úředním záznamem je podle žalobce nesoulad, který byl žalovaným bagatelizován. Úřední záznam je zřejmě psán za oba policisty a uvádí se v něm, že oba neztratili po celou dobu vozidlo žalobce z dohledu. Svědek B. ale uváděl, že vozidlo ztratili policisté z dohledu při otáčení. Svědek Š. si událost nepamatoval a odkázal na úřední záznam. Rozpor mezi úředním záznamem a výpovědí svědka B. je podle žalobce důležitou skutečností svědčící o nevěrohodnosti tohoto svědka. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací námitkou, že úředním záznamem správní orgán I. stupně fakticky nahradil výpověď svědka Š., který vinu žalobce nikterak neprokazoval, a to opět v neprospěch žalobce.

Žalobce rovněž namítal, že účelovost a absurdita jeho výpovědí je žalovaným dovozována pouze na základě svědecké výpovědi jednoho z policistů a na základě oznámení o přestupku. Podle žalobce není zřejmé, na základě jakých úvah a skutkových zjištění považují správní orgány držení krabičky bonbónů při řízení vozidla za nevěrohodné až absurdní. Žalobce měl tento závěr za nedostatečně odůvodněný a tvrdil, že krabičku bonbónů vozí ve vozidle soustavně. Skutečnost, že svědek B. poznal mobilní telefon zhruba podle tvaru, podle žalobce nevylučuje, že se jedná o věc podobného tvaru. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 6 As 22/2013-27, podle něhož nelze bez bližšího zkoumání označit výpověď obviněného za nevěrohodnou, což vyplývá ze zásady presumpce neviny. Žalobce rovněž namítal, že svědek B. žádný způsob držení nepopsal, pouze uvedl, že poznal, že žalobce drží mobilní telefon, a to podle způsobu držení předmětu levou rukou a u ucha. Svědek neuvedl nic o rozsahu zakrytí rukou apod. Podle svědka tedy jde o blíže nespecifikovaný způsob držení předmětu a zhruba jeho tvar, což mělo vést k závěru, že se jedná o mobilní telefon. Tato skutečnost činí dle žalobce rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným. Svědek neuvedl, že by byl předmět zakryt a v jakém rozsahu, což opět činí závěry žalovaného nepřezkoumatelnými. Dále žalobce namítal, že výpověď svědka koresponduje pouze s předtištěným textem oznámení přestupku, kde policisté pouze škrtají nehodící se skutečnosti a doplňují barvu. Taková svědecká výpověď dle žalobce neobstojí. Dle žalobce žalovaný sanoval nedostatky vlastním doplněním o rozsahu zakrytí předmětu rukou. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 102/2010-86 ze dne 22.7.2011, podle něhož držení hovorového zařízení řidičem při jízdě v automobilu představuje obtížně zachytitelné jednání, u něhož je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů, zejména porovnávat obsah výpovědi policisty s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpověď policisty bude mít vysokou míru věrohodnosti tehdy, popsal-li by mobilní telefon natolik přesně a konkrétně (typem, barvou, designem apod.), že by mohl být ztotožněn s mobilním telefonem prokazatelně užívaným řidičem v době, kdy řídil vozidlo, a přitom by bylo prokázáno, že policista se nemohl, ani nepřímo či následně (např. od svého kolegy nebo sám při kontrole řidiče po jeho zastavení apod.), jinak než právě tím, že řidiče viděl za jízdy telefon držet, dozvědět, jaký telefon řidič užíval. Žalobce připomněl, že svědek B. nebyl schopen mobilní telefon přesně a konkrétně popsat. Samotné držení předmětu, zda pravou či levou rukou, a to, že se mělo jednat o mobilní telefon, vyplývá pouze z předtištěného oznámení přestupku. Rozpor ve výpovědi svědka B. je podle žalobce zřejmý taky v části, kde uvádí, že poznal

mobilní telefon zhruba podle tvaru předmětu a podle způsobu jeho držení, když v úředním záznamu uváděl, že společně s druhým policistou viděli jasně a zřetelně, že žalobce držel hovorové zařízení (mobilní telefon). Ve výpovědi policista uvedl, že si barvu již nepamatuje, ale že by měla být uvedena v oznámení přestupku nebo v úředním záznamu, avšak v žádném z těchto dokumentů není uvedena. Podle žalobce je tak výpověď policisty nevěrohodná a v rozporu s úředním záznamem.

Žalobce dále poukázal na odůvodnění žalovaného, že svědek pozoroval držení mobilního telefonu v úseku mimo obec, tedy ve vyšší rychlosti a současně byl telefon dle žalovaného z větší míry skryt levou rukou žalobce. Tím žalovaný odůvodňuje, proč svědek nemohl telefon konkrétně označit co do typu, barvy, designu apod. Samotný svědek ovšem ve výpovědi vyšší rychlost a vyšší míru zakrytí telefonu neuvádí jako důvod, proč jej nemohl blíže popsat, pouze uvedl, že si to nevybavuje. Tato skutečnost činí rozhodnutí žalovaného podle žalobce nepřezkoumatelným. Žalobce navrhl v žalobě důkaz rekonstrukcí rozhodného skutkového děje na místě samém a za obdobných světelných podmínek tak, aby byla potvrzena nebo vyvrácena věrohodnost výpovědi žalobce i svědka B., zda mohl rozpoznat, jaký předmět žalobce drží.

Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce, že oznámení o přestupku nelze hodnotit jako důkaz, když bylo sepsáno policistou slyšeným jako svědkem, a dále je zde uveden svědek, který byl rovněž při jednání vyslýchán. S ohledem na zásadu ústnosti byl podle žalobce žalovaný povinen hodnotit zejména ústní projevy svědků, popř. vyjasňovat rozpor mezi oznámením a výpovědí svědka, což nečinil. Jelikož pak svědek Š. pravdivost skutečností uvedených v oznámení přestupku nepotvrdil, když uvedl, že si na událost nepamatuje, má toto za následek rovněž nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dle žalobce se žalovaný nevypořádal ani s námitkou žalobce, že mu nebylo umožněno nahlédnout do oznámení přestupku, které mu ani nebylo předloženo k podpisu. Listina nenese jeho podpis, a proto mohla být kdykoliv upravována. Za nepřezkoumatelné považuje v rozhodnutí také závěry žalovaného, že v neprospěch žalobce svědčí jeho postup v řízení, tedy změny výpovědí, když žalobce měl za to, že po celou dobu řízení žádnou změnu výpovědi neučinil.

Žalobce nesouhlasil s tím, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkou nepřipuštění otázek týkajících se odměňování svědka B., přestože sám tento svědek potvrdil, že jeho celkové hodnocení se odráží i ve výši jeho odměn. Žalovaný byl podle žalobce povinen zjistit, zda má na měsíční odměnu svědka vliv také úspěšnost vyřizování přestupků. Žalobce odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 83/2010-63 ze dne 17.6.2011, podle něhož pochybnost o nesprávnosti policisty jako svědka může vzniknout tehdy, je-li policista hodnocen, přímo nebo nepřímo, skrytě nebo oficiálně, podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky. Správní orgán I. stupně i žalovaný se odmítli nestranností svědka v tomto směru zabývat a pouze to označili za spekulaci. Žalobce navrhl jako důkaz podklady pro hodnocení a měsíční odměnu svědka B. a svědeckou výpověď nadřízeného policisty B. za účelem prokázání, zda jsou policisté hodnoceni také dle úspěšnosti vyřízení přestupků.

Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s námitkou, že žalobce byl fakticky trestán za odmítnutí doznání přestupku a za zaplacení blokové pokuty podrobením dechové zkoušce.

Podle žalobce bylo zřejmé z průběhu silniční kontroly, že pokud by žalobce uznal svoji vinu a uhradil blokovou pokutu, nebyl by dechové zkoušce podroben. Výzva k dechové zkoušce následovala bezprostředně po odmítnutí akceptace obvinění z přestupku, což žalobce považuje za šikanózní. Dle žalobce tvrzení, že dechové zkoušce je podrobována většina řidičů při kontrole, nelze považovat za notorietu, kterou není třeba prokazovat. Podle žalobce je rovněž nelogická část výpovědi svědka B. o tom, že nejprve byla provedena dechová zkouška a teprve poté mělo být žalobci sděleno obvinění z přestupku. Podle žalobce se žalovaný rovněž nevypořádal s námitkou, že svědek B. byl řidičem policejního vozidla, který se musí primárně soustředit na řízení vozidla.

Ohledně rozhodnutí o trestu žalobce nesouhlasil s konstatováním správního orgánu I. stupně, že žalobci přitěžuje okolnost, že se dopustil přestupku v dopoledních hodinách v pracovní den v místě s nezanedbatelnou frekvencí účastníků silničního provozu, když podle žalobce tento závěr je v rozporu s výpovědí B., podle něhož v rozhodné době žádné jiné vozidlo se na komunikaci nenacházelo. Skutkové závěry správního orgánu tak nemají v provedeném dokazování podle žalobce oporu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívala podle žalobce i v závěru o tom, že charakter přestupku byl zhodnocen jako závažnější.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že považuje svoji argumentaci v napadeném rozhodnutí za zcela logickou, a naopak argumentace žalobce se jeví jako jednoznačně účelová se snahou zprostit se odpovědnosti za přestupek, navíc za užití tvrzení zcela absurdního, jako je držení krabičky s bonbóny v ruce u ucha. Žalovaný považuje provádění dalších důkazů za nadbytečné, neboť skutkový stav věci byl spolehlivě zjištěn. Požadavek žalobce na zjišťování výše příjmu svědka a složek jeho platu je podle žalovaného nepřijatelný, neboť neexistuje důvod pochybností, že by svědek měl mít jakýkoli zájem na věci, a tedy zjišťování údajů o platu svědka za takové situace je nepřijatelné. Žalobce se podle žalovaného snaží odvést pozornost od svého přestupkového jednání diskreditací svědka. Při prvním jednání žalobce podle žalovaného toliko uváděl, že telefon nedržel a měl ho v nabíječce, až při druhém jednání přišel s teorií o údajném držení krabičky s bonbóny a o opření levé ruky o levé přední dveře a podepřené hlavy levou rukou v oblasti spánku. Tvrzení žalobce, že svou výpověď nezměnil, je podle žalovaného v rozporu se skutečnostmi zjištěnými ze spisové dokumentace.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 28.4.2014, podle něhož v tento den v 9:50 hod. řídil žalobce osobní motorové vozidlo Škoda Octavia RZ... na pozemní komunikaci II. č. 180 u obce Plzeň na křižovatce s dálnicí D5 a měl za jízdy držet v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon tmavé barvy. Na druhé straně oznámení o přestupku je slovo „nesouhlasím“, dále proškrtnuto a bez podpisu přestupce. Podle úředního záznamu ze dne 18.6.2014 hlídka jela po pozemní komunikaci II. třídy č. 180 od Plzně na Dobrušku a při průjezdu po mostě přes dálnici D5 je v protisměru míjelo vozidlo Škoda Octavia uvedené RZ, jedoucí ve směru na Plzeň, jehož řidič jasně a zřetelně držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, proto za vozidlem vyjeli a zastavili ho v Plzni, v ul. k Cihelnám. Řidič s dopravním přestupkem nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení. Vozidlo policisté podle úředního záznamu neztratili z dohledu po celou dobu, tudíž nemohlo dojít k záměně. Zastavili ho po 1 km z důvodu bezpečného odstavení vozidla.

Proti příkazu prvostupňového orgánu podal žalobce odpor, v němž žádal, aby byla věc předána jinému místně příslušnému správnímu orgánu s tím, že ke spáchání přestupku došlo mimo území města. Součástí správního spisu jsou dále mapové podklady předmětného města v křižovatce dálnice D5 a mostu nad ní. Při jednání dne 9.9.2014 žalobce byl seznámen se spisovou dokumentací v rozsahu do str. č. 24 a uvedl, že ke spisové dokumentaci nemá připomínky, s obsahem úředního záznamu ale nesouhlasí. Dále uváděl, že policista mu sdělil obvinění, že ho viděl telefonovat, na což žalobce reagoval slovy, že to není pravda. Žalobce byl dotázán, zda přestupkem souhlasí, a když řekl, že ne, tak mu bylo sděleno, že se podrobí dechové zkoušce. Žalobce měl pocit, že je to trest za to, že nesouhlasil s přestupkem. Telefon měl žalobce podle svého tvrzení ve vozidle, ležel na sedadle spolujezdce a byl připojen do nabíječky. Dále uváděl, že pokud by chtěl telefonovat, použil by handsfree. Popíral, že by ho po celou dobu jízdy policisté viděli, neboť hlídka jela v protisměru v dlouhé pravotočivé zatáčce z jejich pohledu z kopce a žalobce jel do kopce. Proto ho nemohli celou dobu pozorovat. Dále uváděl, že oznámení o přestupku neodmítl podepsat, byl vyzván, aby se k přestupku vyjádřil, což učinil, ale k podpisu mu nic dáno nebylo. Neměl důvod to podepsat, když se na tiskopis oznámení sám vyjádřil. Policista podle něho spíš na toto zapomněl a pak uvedl nepravdivý údaj, že žalobce měl odmítnout podepsání.

Svědék L.B. uváděl, že vztah k žalobci žádný nemá a inkriminovaného dne byl řidičem vozidla. Na přejezdu přes dálnici zaregistroval vozidlo v protisměru, jehož řidič držel v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení – mobilní telefon. Za mostem se otočili a vydali se za vozidlem, zastavili ho v Černicích. Svědek prováděl silniční kontrolu. Provedl orientační vyšetření na přítomnost alkoholu. Poté sdělil žalobci, že ho viděli držet při jízdě mobilní telefon. S tím žalobce nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení. Žalobce držel hovorové zařízení v okamžiku, kdy ho míjeli na mostě přes dálnici D5. Vozidlo následně ztratili z dohledu v době, kdy se otáčeli, poté již ne. Svědek uváděl, že viděl žalobce s mobilním telefonem ve chvíli před tím, než se jejich vozidla minula, a v okamžiku, kdy se míjela. Přestupek tedy zaznamenal předním a poté bočním sklem služebního vozidla, přes přední a poté boční sklo vozidla žalobce. Do vozidla viděl podle svého tvrzení dobře. O jaký telefon se jednalo, nevěděl. Že se jedná o mobilní telefon, poznal podle tvaru předmětu, který držel v ruce, podle způsobu držení předmětu a že byl držen předmět přímo na uchu. Dále svědek uváděl, že jeho měsíční odměna nesouvisí s množstvím projednávaných přestupků.

Svědék Mgr. L.H. dne 24.9.2014 uváděl při dalším jednání, že vztah k žalobci také nemá a že na předmětný přestupek si již nevzpomíná a odvolal se plně na úřední záznam. Po tomto jednání žalobce uváděl, že mobilní telefon měl odložen na sedadle spolujezdce a dobíjel baterii. Měl za to, že měl opřenou levou ruku o levé přední dveře a podepřenou hlavu levou rukou v oblasti spánku. Měl za to, že v ruce svíral krabičku bonbónů, kterou běžně vozí ve vozidle. O záznamové zařízení se ale nejednalo. Na konci jednání bylo prováděno dokazování listin, kde pod č. 1 listiny se uvádí, že bylo čteno oznámení o přestupku. Žalobce nenavrhoval doplnění provedených důkazů a byl seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí. Dále se nevyjádřil.

Správní orgán I. stupně uváděl ve svém rozhodnutí, že svědecká výpověď svědka B. koresponduje s oznámením přestupku a s úředním záznamem policistů. Svědek uvedl, že viděl žalobce chvíli před tím, než se jejich vozidla míjela, a v době, kdy se míjela, že drží

v levé ruce u levého ucha mobilní telefon. Svědecká výpověď svědka Š. výpověď svědka B. nezpochybnila přesto, že se vyjádřil v tom smyslu, že s ohledem na časový odstup si již na předmětné přestupkové jednání nevzpomíná. V době, kdy se vozidla míjela, bylo denní světlo, vozidlo nemělo zatemněná skla, tedy nic nezakrývalo výhled do vozidla žalobce. Proto vyjádření svědka, že viděl čelními a následně bočními skly vozidel žalobce držet v levé ruce u levého ucha mobilní telefon, považuje správní orgán za věrohodné. Rovněž reakce policistů, kdy se za vozidlem žalobce otočili a vydali se za ním, podle správního orgánu I. stupně potvrzuje, že si v té době byli přestupkovým jednáním žalobce jisti, když právě toto jednání bylo důvodem silniční kontroly. Přestože svědek B. uvedl, že vozidlo žalobce ztratili z dohledu v době otáčení, současně vypověděl, že nemohlo dojít k záměně vozidel, neboť se v té době na místě jiné vozidlo nenacházelo. Vyjádření žalobce, že se s vozidlem policejním míjel, rovněž podle správního orgánu prvního stupně potvrzuje, že právě vozidlo žalobce bylo tím, za kterým se hlídka otáčela. Vyjádření žalobce, že měl levou ruku opřenou o levé přední dveře a hlavu podepřenou levou rukou v oblasti spánku, ve které svíral krabičku bonbónů, nečiní podle správního orgánu I. stupně výpověď svědka B. nevěrohodnou. Podle správního orgánu lze mít za odůvodněný závěr, že policisté, kteří v rámci své pracovní činnosti se primárně zaměřili na sledování dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích a povinností řidičů, mají denní praxi zbystřený postřeh a pozorovací schopnosti. V době míjení vozidel se svědek B. nacházel navíc na místě řidiče, tedy blíže k levé části vozidla žalobce, kde neměl ničím zakrytý výhled do interiéru jeho vozidla. Proto správní orgán považuje za reálné, že policistovi nic nebránilo v zaregistrování jednání žalobce. On sám přesně popsal, že viděl v jeho ruce mobilní telefon, který identifikoval podle tvaru, podle způsobu držení a podle toho, že držel předmět u ucha. Naopak správní orgán považuje za nevěrohodné až absurdní tvrzení žalobce o držení krabičky bonbonů. Za podstatné nelze považovat, že si již svědek nebyl schopen vzpomenout na typ či značku, tvar nebo barvu mobilního telefonu, vzhledem k tomu, že jedna osoba může mít nejen více mobilních přístrojů, ale i měnit jejich kryty. Oprávnění vyzvat řidiče vozidla k dechové zkoušce je dáno policistům zákonem. Z úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že k dechové zkoušce jsou řidiči policisty vyzýváni ve většině silničních kontrol a jde o zcela běžnou praxi. Vlastní handsfree nelze považovat za důvod, který by žalobce zbavoval podezření ze spáchání přestupku, neboť mobilní telefon lze použít i bez tohoto příslušenství. Ani skutečnost, že tiskopis oznámení o přestupku žalobce nepodepsal, nezabývá žalobce odpovědnosti za přestupkové jednání. Při jednání svojí výpovědí žalobce potvrdil, že předmětného dne byl policisty pro přestupek spočívající v držení hovorového zařízení kontrolován a že se na místě vyjádřil. Ohledně odůvodnění výše uložené pokuty správní orgán uvedl, že přihlédl k charakteru projednávaného přestupku, který zhodnocuje jako závažnější, neboť tato činnost rozptyluje pozornost řidiče, tudíž mu brání plně se věnovat řízení vozidla. Kladně byla zhodnocena skutečnost, že žalobce svým jednáním nezpůsobil nevratné následky. Dále správní orgán hodnotil i místo a čas protiprávního jednání žalobce, kterého se tedy dopustil pracovní den dopoledne v místě s nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu, kdy jsou kladeny zvýšené požadavky na zvýšenou pozornost, což se s držením telefonního přístroje vylučuje, toto bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Současně však byla uložena peněžitá sankce na samé spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí sazby.

Žalovaný v odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** uvedl, že na základě svědecké výpovědi svědka B. a oznámení přestupku, kdy tyto důkazy jsou v souladu

s úředním záznamem, byl skutkový stav věci zjištěn spolehlivě. Z výpovědi svědka Š. vyplynulo, že si k předmětné věci již nic nepamatuje, nemohla být tedy jeho výpověď brána jako důkaz o vině žalobce. Avšak současně tato výpověď nemohla zpochybnit výpověď svědka B., která byla v souladu s oznámením přestupku a úředním záznamem. Navíc svědek B. byl řidičem služebního vozidla, tedy osobou, která při míjení vozidel v protisměru měla největší výhled do vozidla žalobce, tedy ničím nezakrytý. S úředním záznamem Policie ČR nebylo zacházeno jako s důkazem, šlo toliko o podklad, který nemá důkazní hodnotu, ale lze ho využít k posouzení věrohodnosti provedených důkazů. Úřední záznam potvrdil věrohodnost jak oznámení přestupku, které je důkazem ve věci, tak i výpovědi svědka B. Z této výpovědi vyplývá, že žalobce v inkriminovaný den a čas, při řízení svého vozidla, držel v levé ruce u levého ucha mobilní telefon a že toto bylo důvodem otočení služebního vozidla pro zastavení k silniční kontrole. Odvolací orgán neměl pochybnosti o věrohodnosti svědka, když jde o nezávislého svědka ve věci, který nemá na věci žádný osobní zájem, žalobce osobně nezná a skutečnosti, o nichž vypovídal, zjistil při výkonu služebních povinností, k nimž patří i dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Pokud by si svědek B. jako řidič služebního vozidla nebyl jist, že žalobce držel v ruce mobilní telefon, vozidlo by za tímto vozidlem neotáčel. I přesto, že při otáčení služebního vozidla ztratil vozidlo žalobce z dohledu, toto ihned upozoroval a záměna vozidel nebyla možná proto, že se na místě jiné vozidlo nenacházelo. Tvrzení žalobce je podle žalovaného účelové a de facto absurdní, neboť toliko při užití mobilního telefonu dochází k jeho přikládání k uchu, aby byl přenášený zvuk dobře slyšitelný. Dle žalovaného je absurdní, že by si žalobce k uchu přikládal krabičku s bonbóny a podpíral si hlavu. Toto bylo podle žalovaného vyvráceno svědeckou výpovědí svědka B. spolehlivě. Nelze podle žalovaného nepoznamenat, že vyjádření žalobce se v průběhu doby opravovala, kdy do oznámení o přestupku uvedl toliko nesouhlas s přestupkem a poprvé v závěru druhého ústního jednání uvedl, že držel v ruce bonbóny, kdy vzhledem k této skutečnosti lze mít o věrohodnosti vyjádření žalobce vážné pochybnosti, neboť by bylo logické, že toto by policistům sdělil na místě a krabičku i napojený mobilní telefon by jim ukázal, aby si tak zajistil relevantní důkazy o tom, že se nedopustil protiprávního jednání. Toto tvrzení žalobce je tak ryze účelovým, která má zprostit žalobce odpovědnosti z přestupku. Při obou jednáních, u nichž byl žalobce přítomen, byl tento seznámen s celou spisovou dokumentací, tedy není pravdou, že by žalobce nebyl seznámen s obsahem úředního záznamu. Skutečnost, že tento nebyl proveden jako důkaz, toliko dosvědčuje, že správní orgán I. stupně s touto písemností nenakládal jako s listinným důkazem, ale toliko s podkladem, s nímž byl žalobce seznámen. Skutečnost, že s úředním záznamem je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí argumentováno jako s podkladem ověřujícím věrohodnost dalších důkazů, nemá za následek žádnou nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že nelze jako důkaz ve věci použít oznámení přestupku. Toto je písemností sepsanou přímo na místě silniční kontroly a žalobce se mohl do tohoto formuláře vyjádřit, což učinil, když vyjádřil svůj nesouhlas s přestupkem. Policisté nemuseli žalobce vyzývat k podpisu tohoto formuláře, neboť vzhledem k existenci volné kolonky k podpisu přestupce je zřejmé, že tento může oznámení přestupku podepsat za svým vyjádřením. V řízení nebyla věrohodnost oznámení žádným způsobem zpochybněna, když v samotném oznámení není žádná zmínka o tom, že by žalobce přitom odmítl oznámení podepsat, kolonka na podpis je prázdná, absence podpisu na oznámení přestupku nemá za následek degradaci této písemnosti do roviny úředního záznamu, nepoužitelného jako důkaz. Skutečnost, že svědek zpracoval oznámení přestupku, nemá za následek nepoužitelnost tohoto

důkazu. Skutečnost, že v úředním záznamu je ze strany svědka B. popisováno, že přestupkové jednání viděli oba policisté, nevyvrací, že si svědek na předmětnou silniční kontrolu již nevzpomněl. Nesdělil, že k protiprávnímu jednání nedošlo, pouze si nevzpomíná. Nemohl tak vzniknout rozpor mezi úředním záznamem a výpovědí tohoto policisty. K námitce žalobce, že v úředním záznamu bylo nepravdivě uvedeno, že policisté po celou dobu pronásledování neztratili vozidlo z dohledu, žalovaný uvedl, že svědeckou výpovědí byla tato informace uvedená v úředním záznamu toliko upřesněna tak, že svědek B. sice připustil, že žalobce ztratili při otáčení z dohledu, avšak na krátkou chvíli, kdy po otočení služebního vozidla opět již vozidlo zpozoroval. V daném případě se tak nejedná o zásadní rozpor, který by byl s to zpochybnit úřední záznam jako takový. Jiné vozidlo totiž na místě nebylo. Dočasná krátkodobá ztráta výhledu na vozidlo žalobce z důvodu otáčení služebního vozidla tak nemá na věc žádný vliv. Na otázku ohledně odměn za projednané přestupky svědek odpověděl, že není hodnocen za projednané přestupky, s ohledem na to nelze dojít k závěru o zpochybnění věrohodnosti policisty, neboť nebyl prokázán žádný jeho zájem na postihu žalobce. Tvzení žalobce, že policista B. je hodnocen i za projednané přestupky, je ničím nepodloženou spekulací žalobce. Žalovaný považuje za zcela absurdní, aby bylo v řízení prováděno další dokazování za účelem prověření způsobu hodnocení policisty, neboť takový postup by byl za situace, kdy o věrohodnosti policisty nevznikly důvodné pochybnosti, zjevně neúčelný a v rozporu s hospodárností řízení. V posuzovaném případě žádná šikanózní kontrola neproběhla. Žalobce byl toliko vyzván k dechové zkoušce, kdy taková výzva je běžnou součástí silničních kontrol. Právem policejní hlídky je k provedení dechové zkoušky vyzvat řidiče při silničních kontrolách, přičemž jde o časově nenáročný úkon, který nemůže řidiče žádným významným způsobem zdržet ani obtěžovat. Aby bylo možno silniční kontrolu považovat za šikanózní, musí jít o kontrolu prováděnou s neobvyklou podrobností, tato musí být časově náročnější a řidiče neúměrně zdrží bez zjevného důvodu. Je irelevantní, zda byl žalobce vyzván k dechové zkoušce až po sdělení nesouhlasu s přestupkem, či dříve, je podstatné, že na výzvě k dechové zkoušce nelze dovodit šikanózní postup policistů. Lze tedy označit za spekulaci tvrzení žalobce, že pokud by souhlasil s přestupkem, k dechové zkoušce by nebyl vyzván. V daném případě podle žalovaného bylo prokázáno řádně svědeckou výpovědí svědka B., že žalobce držel mobilní telefon v levé ruce na levém uchu. Právě i způsob držení předmětného předmětu popsany svědkem jednoznačně podle žalovaného potvrzuje, že žalobce držel u ucha mobilní telefon a nikoliv krabičku bonbónů. Je absurdní, že by měl žalobce důvod držet u ucha krabičku s bonbóny, a to v pozici držení mobilního telefonu. Svědek pozoroval držení mobilního telefonu v situaci, kdy se vozidla míjela v úseku mimo obec, tedy ve vyšší rychlosti, než v obci. Navíc za situace, kdy mobilní telefon byl držen v levé ruce u levého ucha, tedy musel být z větší míry skryt levou rukou žalobce. Vzhledem k tomu nelze po svědkovi vyžadovat, aby byl schopen podrobněji popsat mobilní telefon, co do typu, designu, či barvy. Z výpovědi svědka B. je však zřejmé, že si byl jist, že se jedná o mobilní telefon, pokud by si tím nebyl jist, za vozidlem žalobce by se neotáčel. Podle žalovaného postačuje svědecká výpověď policisty, neboť se jedná o skutečnosti, které je možné pozorovat vlastními smysly. Provedení důkazu rekonstrukcí by do věci nemohlo přinést nové objektivní zjištění, neboť nelze přesně nasimulovat stejné podmínky. Provedení tohoto důkazu by tak bylo neúčelné a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, proto správní orgán nebude pro nadbytečnost tento důkaz provádět. Pokud jde o námitky směřující do odůvodnění uložené sankce, žalovaný uloženou sankci nepovažuje za nepřiměřenou projednávané věci, neboť se jedná o sankci uloženou na samé spodní hranici

zákonem stanoveného rozpětí předmětné sankce, kdy toto rozpětí je stanoveno § 125c odst. 4 písm. f) zák. č. 361/2000 Sb. v sazbě od 1.500,- do 2.500,- Kč. K námitce žalobce, že v jeho neprospěch byla hodnocena též nefrekventovanost v místě spáchání přestupku, žalovaný konstatoval, že skutečnost, že v okamžiku pozorování přestupkového jednání žalobce se nenacházelo na místě žádné jiné vozidlo, neznámá, že předmětné místo, jakož to most přes dálnici D5, je místem zanedbatelně frekventovaným. Není podstatné, že v určitém krátkém časovém okamžiku místem neprojížděla jiná vozidla, podstatné je, že místo je standardně v době, kdy došlo ke spáchání přestupku, zanedbatelně frekventované, což vyplývá ze samotné skutečnosti, že jde o přemostění dálnice D5, která je sama o sobě velmi silně frekventovaná. Vzhledem k tomu a vzhledem k místní znalosti žalovaného, nelze než se zhodnocením frekventovanosti místa se správním orgánem I. stupně souhlasit. K posouzení frekventovanosti místa nebylo zapotřebí dalšího dokazování, neboť skutečnost, že se jedná o přemostění dálnice D5, vyplývá ze spisu. K námitce žalobce, že v jeho neprospěch bylo hodnoceno, že se jedná o závažnější jednání, žalovaný uvedl, že právní úprava přestupku má za cíl vyloučit, aby řidiči s takovými zařízeními za jízdy manipulovali, neboť jakákoliv manipulace s těmito zařízeními znamená větší možnost vzniku dočasné nepozornosti, oproti držení jiných věcí jako krabička od bonbónů, neboť s ohledem na účel těchto zařízení není příliš pravděpodobné, že by nedocházelo k samotnému aktivnímu využití těchto přístrojů. Vzhledem k tomuto zvýšenému riziku je zcela na místě zkonstatovat, že i pouhé držení hovorového či záznamového zařízení může jen upřením pohledu na displej přístroje způsobovat ztráty pozornosti u řidiče. I tato skutečnost tak svědčí o nebezpečnosti jakékoliv manipulace s těmito přístroji, neboť toliko za závažné přestupky jsou zapisovány body, tedy je zde zvýšený společenský zájem na vymýcení tohoto protiprávního jednání. Správní orgán odkázal na ust. § 12 odst. 1 zák. o přestupcích, podle něhož se přihlíží např. k závažnosti přestupku. Dle žalovaného správní orgán I. stupně správně shledal přestupek žalobce za závažný, neboť samotná dočasná ztráta pozornosti z důvodu jakékoli manipulace s přístrojem může mít v provozu na pozemních komunikacích dalekosáhlé následky.

Žaloba není důvodná.

Soud především připomíná, že se v daném případě jedná o žalobní námitky, které se v podstatě shodovaly s odvolacím, se kterými se žalovaný se vypořádával v rozsáhlém, výše shrnutém odůvodnění. Toto odůvodnění je podrobné, přezkoumatelné a v logické a soud se s ním zcela ztotožňuje.

Soud neuznal za důvodné tvrzení žaloby, že je nepřezkoumatelná argumentace žalovaného, zda úřední záznam byl či nebyl prováděn jako důkaz, když ze shora shrnutého obsahu správního spisu jasně vyplývá, že s úředním záznamem žalobce byl seznámen při jednání, výslovně sdělil, že s jeho obsahem nesouhlasí, jako důkaz ovšem prováděn úřední záznam nebyl, neboť v části protokolu o jednání, označené Dokazování, kde se výslovně četly listinné důkazy, úřední záznam uveden nebyl. Použitelnost úředního záznamu vyplývá z judikatury, tedy nejedná se přímo o důkaz, nicméně je použitelný jako podklad právě k ověření věrohodnosti důkazů, tedy je možné zkoumat jeho soulad s výpověďmi svědků i s oznámením přestupku.

Oznámení přestupku pak jednoznačně je písemným důkazem ve věci, jak správně vysvětlil žalovaný, neboť se do něho může vyjádřit a podepsat přestupce, přičemž na použitelnost tohoto důkazu nemá vliv, zda tak skutečně učiní. Tvzení, že žalobci nebylo předloženo oznámení o přestupku k podpisu, je v rozporu s obsahem spisu, neboť je zřejmé, že se žalobce do něho vyjadřoval tak, že nesouhlasí, tudíž k dispozici oznámení měl a mohl ho podepsat, o této možnosti nemusel být speciálně poučován.

Rozpory ve výpovědích policistů nebylo možné dovodit, jak správně připomněl žalovaný, jelikož jeden z policistů plně odkázal na úřední záznam a na věc si nepamatoval, nejedná se tedy o žádný rozpor, a závěr o vině je opřen o jednoznačnou výpověď svědka B., spolu s oznámením přestupku a s úředním záznamem, jakožto doplňujícím podkladem. Soud se také plně ztotožňuje se závěrem o účelovosti a absurdnosti tvrzení žalobce, že u levého ucha držel krabičku bonbónů v pozici, jak popisoval svědek B., tedy přiloženou u levého ucha, jakož i s tím, že je namístě připomenout, že žalobce toto tvrzení vznesl poprvé až při druhém jednání před správním orgánem.

Pokud jde o výpověď svědka B., podle názoru soudu byla dostatečně přesvědčivá a jednoznačná, a jestliže uvedl, že jasně viděl u žalobce hovorové zařízení přiložené k levému uchu, které poznal podle tvaru a podle způsobu jeho držení, soud má za to, že je výpověď svědka dostačující k prokázání přestupku. Nadto i i druhý policista, který si na případ již nepamatoval, plně odkázal na úřední záznam, dle něhož telefon u ucha žalobce viděli oba policisté. Oproti tomu se jeví tvrzení žalobce, že u ucha držel krabičku bonbónů, naprosto nelogickým. Absence bližšího popisu mobilního telefonu nezpochybňuje natolik svědecké výpovědi, že by byly nepoužitelné.

Jelikož má soud za dostatečně prokázaný skutkový stav věci, považuje za nadbytečné provádět rekonstrukci skutkového děje a ztotožňuje se rovněž s argumentací žalovaného, že nelze v podstatě totožných podmínkách při rekonstrukci dosáhnout.

Soud má rovněž za to, že bylo provedeným dokazováním – svědeckou výpovědí - vyvráceno, že by byl policista B. ohodnocován podle toho, kolik zjistí přestupků, tudíž nevznikl důvod k výslechu jeho nadřízeného nebo k opatřování podkladů pro jeho hodnocení.

Pokud jde o otázku, že měl být žalobce fakticky trestán prováděním dechové zkoušky, soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že provádění dechové zkoušky není časově náročný úkon a je standardním úkonem policistů při silničních kontrolách, tudíž ze samotného provedení dechové zkoušky nelze dovodit šikanózní přístup policistů.

Pokud jde o tvrzení žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti výše uložené sankce a přitěžující okolnosti spočívající ve frekvenci provozu, obojím se zabýval žalovaný. Na jeho odůvodnění soud odkazuje a ztotožňuje se s ním. To platí jak ohledně závěru, že žalobci může přitěžovat okolnost, že došlo ke spáchání přestupku na místě, které bývá frekventované, bez ohledu na to, že v době přestupku zde žádné vozidlo nejelo, tak i ohledně úvah, že se jedná o závažný přestupek, což se projevuje mimo jiné i zápisem do bodového hodnocení řidiče. Soud také stejně jako žalovaný připomíná, že přes tyto dílčí závěry byla žalobci uložena nejnížší možná zákonná sankce, kterou nelze dále snížit, ani od ní upustit.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 1. dubna 2016

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová